

Korraldaja V (intervjuu jaanuaris 2015)

Kui oluline on Sinu kui korraldaja jaoks kolleegidega suhtlemine ja ühisüritused?

Eks ta ikka on oluline. Tegelikult juba korraldamise ajal tekib rohkem omavahelist suhtlemist, eriti nendega, kes on igal aastal tiimis olnud. Mõned on ju sellised, kellega tööalast suhtlemist on vähem. Ja tegelikult on töökaaslastega suhtlemine tööl ja töövälisel ajal kaks erinevat asja. Töö ajal on ikka see kuidagi ametlikum ja ... Kasvõi näiteks kommunikatsiooniga, kui peab väga täpselt mõtlema, mida öelda, et valesti ei läheks. Või kui on vaja mingeid korraldusi anda, siis neid ei saa ka väga sõbramehelikult teha. Võib-olla kuskil teistsuguses ettevõttes saaks, aga meil küll mitte. Meil on nagu mingi konkreetsus sisse programmeeritud. Et peab nii olema ja kõik.

Aga töökaaslastega suhtlemine töövälisel ajal ja ühisüritused?

Tööväliselt ongi kõik teist moodi. No kas me mälumängus siis suhtleme nii ametlikult. Kindlasti mitte ju. Seal me oleme kõik selles mõttes võrdsed ja pingutame ühise eesmärgi nimel. Või rattasõidul. Seal ei ole ka mingit vahet, kes on ülemus, kes alluv. See on loomulik, et need, kellega tööalaselt rohkem kokkupuuteid on, hoiavad ka vabal ajal kokku. Aga mulle tundub, et nende jaoks, kes osa võtavad, on suhtlemine ja üritused vajalikud.

Kuidas Sina kui korraldajana mõtestad ja mõistad ürituste eesmäärke?

Rattamatk sai küll alguse konkreetselt päästeteenistuse aastapäeva tähistamisest. Endal tekkis huvi sõita ja suusatada ja siis saigi hakatud sellist asja korraldama. Kui huvi kaoks, siis muutuks see tööülesandeks ja siis kindlasti huvi oleks teha väiksem. Aga praegu veel korraldan, sest inimestele meeldib.

Aga täpsemalt?

Ei ole täpselt eesmärgi peale mõelnud. Tuleme lihtsalt kokku, teeme ja oleme. Meelelahutuseks ikka. See, et me ühendame erinevate keskuste inimesi – see poogitakse hiljem juurde. Ja ta liidab ehk ainult neid, kes kohale tulevad.

Kas sinu arvates on üritustele pandud eesmärgid täitunud?

Ma ei tea, mis erinevaid eesmäärke veel pandud on. Aga ma arvan, et siin tekib teatud vastuolu. Korraldajad võib-olla ei mõtlegi eesmärkide peale nii palju. Teevad, sest ise tahavad

või on siis juhtkonna poolt nii ette nähtud. Pigem näebki eesmäärke juhtkond, aga mitte korraldajad. See, et teha koos midagi, on piisav eesmärk ja see on vähemal või rohkemal määral täitunud.

Miks teatud üritused oma eesmäärke ei täida?

Raske öelda. Võib-olla on need eesmärgid olnud segased ja siis on raske analüüsida, kas eesmärgid täitusid. Ma tegelikult ei ole kuulnudki, et keegi teeks mingi suure plaani enne ja siis pärast mõeldaks ja analüüsiks, mis täitus, mis mitte. Pigem meie oma tiimiga vaatame, mis oli hea, mis nii hästi ei õnnestunud ja mida võiks teha teistmoodi. Ma üht-teist olen ikka kuulnud, näiteks sinu käestki, mida võiks järgmisel aastal teisiti teha. Ma vahel olen mõelnud, et peaks küsima, mida teisiti teha, aga anonüümset tagasisidekeskkonda ei ole võimalik meie võrgust teha. Õnneks on meil on ju valdavalt imehead või vähemalt talutavad ilmad. Ja juba see metsas olemine mõjub linnarahvale hästi ja seetõttu on muljed positiivsed. Kitsaskohti ma tean ka, aga kõiki neid ei ole minu võimuses muuta.

Nii et eraldi tagasisidet sa küsinud ei ole?

Ei ole jah.

Aga oleks see sinu jaoks oluline?

No nii ja naa. Mingid asjad on, mida ma muuta saan, aga mingid mitte. Aastatega on mõndagi muutunud.

Mis on aastatega muutunud?

Mingil hetkel läks asi väga sportlikuks, sai vint üle keeratud. Nüüd me tahame seda võtta ikka matkana ja järjest rohkem rahvaspordina. Nüüd ei ole ju enam kahte rada.

Võistlusmoment on küll säilinud, on üks seltskond, kes võtavad seda ikka kui võistlust. Aga ma püüan nendega ka ikka arvestada. Et on saun varem valmis ja muu. Erineval tasemel sõitjad ja üks rada on tinginud selle, et väga erineval ajal lõpetavad.

Üritus on nii suureks läinud, et ise ei saa enam sõita. Oluline on see, et õnnestub hea rada teha. Kui on aega, saab tulemus parem ja rada huvitavam. Võiks ju kasutada vanu radu, aga inimesed ootavad, et oleks uued kohad. Rattasõidul on inimeste ootused muutunud suureks, vaja mõelda, kuhu teatud tasemele me oleme võimelised minema.

Lõunakeskusest on jäänud osalejaid vähemaks, aga on jäänud oma kindel punt. Mujal töötavad veel avastavad alles ja proovivad. Kõige pikem rivi on neid, kes on osalenud 1-2 aastat.

Kas sa tahad öelda, et korraldamine on muutunud keerulisemaks?

Mingis mõttes kindlasti, sest üritus on läinud järjest suuremaks. Ja hirm on tekkinud seoses ohutusega, peale juhtunud õnnetust.

Kõige raskem on aja leidmine, et rada teha. Kõike valmistad ju ette tööajast, töövälisest aegast kulub veel lisaks ka, aga õhtul ei saa minna enam metsavahele.

Raskeks teeb asja see, kui korraldamisele hakatakse nõudeid esitama ja raame seadma. Näiteks et see peab ikka kandam ennetussõnumit, olema terviseedenduslik ja hea või vastama mingitele normidele. Kui inimesed on nõus midagi ise korraldama, tuleks neid toetada, mitte raamidesse suruda.

Rattasõit on nüüd iga aasta paisunud, aga miks teatud üritustest osa ei võeta?

Raske öelda. Põhjused on erinevatel üritustel erinevad. Näiteks ajaliselt ei sobi. Öösuusatamisel on määravaks saanud kehva ilm, ka eelmistel aastatel olnud kehva ilm ja sellest tulenev halb kogemus. Mõnel ei ole huvi sportlike tegevuste vastu ja ei ole varustust. Ma räägin praegu nüüd sellistest sportliku suunaga üritustest. Oleks rattasõit mõeldud ainult päästjatele, tuleks päästjaid kindlasti rohkem. See tähendab, et kui on ainult oma inimesed, siis nad tuleksid paremini kaasa. Seal võib vahe sees olla, kas päästeameti või keskuse üritus. Suur seltskond ei paku huvi, ühisosa ei ole. Inimesed ei tunne ennast selles suures seltskonnas hästi.

Matk – osavõtt väike, kuigi auhindadega peibutati. Meie keskus sai auhinna (Paintball), kuid sinna läks matkajatest ainult üks mees.

Talvepäevadest võttis osa vaid üks Lõuna päästekeskuse töötaja – ei ole harjumust teiste keskuste korraldatud üritustel käia. Rogain, mis toimus juba mitmendat aastat, oli suurema osalejate arvuga. See tähendab, et kui on hea meeskond ning üritus vastab osalejate ootusele, suureneb sellest osavõtt. Aga üldiselt on ju ikkagi see oma tiim tähtis, mitte suur päästeameti seltskond.

Miks see nii on?

No kas ma hirmus hirmsasti tunnen peale seda sidet ida või lääne keskuse töötajatega? Ma parem suhtlen ikka nendega, keda tunnen. Olen oma tiimiga. Ja siis M jutt sellest, et ei tohi ennast liiga vabalt tunda ja alkoholist. Päästjatel käib see nagu käsikäes – nende jaoks on lõõgastus ikka koos alkoholiga. Tegelikult mitte ainult päästjatel, aga ka teistel. Eriti, kui meil ongi ikkagi meelelahutusüritus.

Kui oluline roll on üritustel kui motivaatoritel ja ühtsustunde loojatel?

See on mitme otsaga asi, aga ma arvan, et need, kes tulevad, neid see motiveerib ikka kuidagi. Sunniviisiliselt ei saa kedagi panna rõõmu tundma, kui sisemist soovi ei ole. Siin peaks sammu tagasi astuma ja mõtlema, mis motiveerib osalema. Aga soovi tekitamisel peavad kõigepealt tööle hakkama muud hoovad.

Komandopealiku eestvedamine on ülioluline. Selle üritusega ei ole ka transpordiprobleeme, tulek sõltub kõik komandopealiku ettevõtlikkusest, orgunnist ja huvist. Komando pealiku tasandil jääb info pidama. Kui komandopealiku jaoks ei ole see teema seksikas, siis ta ei tee midagi selleks, et seda promoda.

Kedagi paluma ei hakata, sest osalejate arv on piisavalt suur. Korra teatud ja võib-olla veel üks meelde tuletus, aga eraldi reklaami ei ole tehtud. Mõned lõuna omad juba küsivad enne ise, et kuna see aasta sõit tuleb.

Suur palumine ei too tulemust. Mis mõte on vägisi viima hakata, kui inimesele see üritus ei meeldi.

See on ürituse kommunikatsioon, aga üritus ise sisekommunikatsioonina?

Ei usu, et siin eriti mingit tõsiseltvõetavat kommunikatsiooni on. See on selline mitteametlik ja lihtsalt vaba aja veetmisele omane suhtlemine. Mina küll ei julgeks kuhugi strateegiasse sisse kirjutada, et hakkame oma kommunikatsiooni tegema ühisürituste kaudu. See võib kaudselt omavahelist läbisaamist parandada, kui sul on tihedam kontakt mõningate töökaaslastega, aga muus osas olen ma küll skeptiline.

Kuidas Sinu arvates mõjutavad üritused organisatsioonikultuuri?

Kultuuri võtab iga üks erinevalt. Mis ühe jaoks on meelelahutus ja kultuur, see teise jaoks ei pruugi olla. Aga ükskõik millised üritused, kindlasti nad mõjutavad organisatsioonikultuuri. See on ju kõik need tavad ja mis meil on kunagi olnud ja mis on alles jäänud. Mõni asi on välja surnud, mõni on suureks kasvanud. Aga ma arvan, et igal keskusel on oma kultuur ja siis on veel mingi arusaamatu ja tabamatu päästeametikultuur. Keskuse kultuur omakorda on tõesti keskuse ja siis komandode oma. Kuigi ma arvan, et komandodes tunnetatakse kultuuri

või selle puudumist vähem. Nendele on oluline, et oma vahetuse tehtud saaks, oma palga kätte saaks ja ongi kõik. Kultuur ja motivatsioon ürituste näol ei tundu oluline. Vähemalt ma arvan küll.

Mida võiks edaspidi teist moodi teha?

Raske öelda. Meil on tekkinud hea meeskond, korralduslik tiim. Kompensatsiooniks tänuüritust ei ole teinud, aga ümbrik on hea motivaator meie majanduslikes tingimustes.

Ma arvan üldjoontes, et pigem peaks jääma nende üritustega mõistuse piiridesse. Öösuusatamisel läks ka seltskond väga suureks, siis ei olnud seda intiimsust enam. Väiksema seltskonnaga oli asi vabam. Ise teeme, endale teeme. Kui on korraldajal endal suur huvi, siis tehakse. Entusiast teeb nii kaua, kui entusiasmi kestab. Kui ei ole entusiasmi, siis peab olema eelarve. Ja siis on see juba käsk või kohustus teha. Tegelikult ei tee ju ühtki üritust ilma rahata. Kui keskus ei toetaks rahaliselt, siis ei tuleks midagi välja. Ainult oma osalusest seda ei tee. Ja raha on hell teema.

Jah, on küll, aga kas sa lõpetuseks tahaksid veel midagi lisada?

Oluline on kvaliteet. Pilt koosneb detailidest. Et suur pilt oleks hea, on vaja tähelepanu pöörata detailidele. Muusikat saab hakata tegema siis, kui noodid on selged – siis saab tähelepanu pöörata väljendusrikkusele ja detailidele st igale üksikule noodile. Ei ole vaja kvantiteeti – mängida võimalikult palju kordi või võimalikult kiiresti, vaid kvaliteeti – võimalikult hästi (tehniliselt, dünaamiliselt jne).

Ei saa asju teha poolikult või jaokaupa. Kui on vaja muusikapala pähe õppida, et saa nii, et õpin 1, 3 ja 5 lehekülje. Mõni koht jääb paremini pähe, mõni mitte, kuid poolikult teatud asju teha ei saa.

Tänan, et olid nõus oma aega kulutama.